

Arrest

nr. 240 727 van 10 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Louizalaan 235
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 8 september 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 30 augustus 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAYER, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 augustus 2020 werd verzoekster staande gehouden op de luchthaven van Zaventem. Daarop nam de gemachtigde van de minister het bevel tot teruggrijping (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 30/08/2020 om 08:50 uur, aan de grensdoorlaatpost Bxl Zaventem, werd door ondergetekende, (...) de mevrouw :

naam l. voornaam A.

geboren op 03.07.2000 te Kigabiro Rwamagana geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Rwanda (Rep.) wonende te [....]

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te Kigali op : 07.02.2019

houder van het visum nr. [....] van het type [....] afgegeven door [....]

geldig van [....] tot [....]

voor een duur van [....] dagen, met het oog op : [....]

afkomstig uit Kigali International met vliegtuig vluchtnr. SN1470, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°) Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

[...].”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.2. Verzoekster voert de schending aan van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur. Zij betoogt het volgende :

“B. Bestreden beslissing en motieven

De bestreden beslissing verklaart dat verzoeker wordt teruggedreven en hem de toegang tot het grondgebied wordt onzegd omdat zij niet in het bezit zou zijn van een geldig visum. (zie pp. 1-2 van de bestreden beslissing)

C. Grieven

- 1. Er dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen deugdelijk zijn.*
- 2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).*

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit. In onderhavig geval heeft de bestreden beslissing zich manifest vergist nu in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt verzoeker wel degelijk beschikt over de documenten die haar de toegang tot de Schengen-zone verschaffen. Verzoeker beschikt immers over een geldig visum dat weliswaar vanaf 23 september 2020 geldt maar op zich geen hinderpaal vormt om zich naar Polen te begeven, het gerechtigd verblijf aldaar is immers gegarandeerd. Verder beschikt verzoeker over een geldig paspoort, beschikt over voldoende financiële middelen voor haar verblijf hetgeen niet wordt ontkend door DVZ en kan zij zich op eigen middelen naar Polen begeven. Zij was ook enkel op doorreis via de luchthaven in Brussel om zich naar de luchthaven van Warschau te begeven.

Verzoekster beschikt heeft haar reis dus legaal voorbereid en beschikt over alle documenten die van toepassing zijn onder artikel 3,3° van de Vreemdelingenwet. Zij het immers een gegarandeerd recht van verblijf in Polen op basis van het visum dat haar door de Poolse autoriteiten werden overhandigd. Bovendien bezit verzoeker voldoende middelen om haar reis te bekostigen. Ten eerste is het transport van haar reis reeds volledig gefinancierd. Bovendien bezit zij voldoende middelen om zich naar Polen te begeven. Zij maakt evenmin een gevaar voor de openbare veiligheid uit, en staat geenszins geseind.

Indien DVZ immers wel aan haar onderzoeksplicht had voldaan, had zij kunnen vaststellen dat verzoeker wel degelijk over een visum voor Polen beschikt dat haar aldaar een gegarandeerd verblijf verschaft. DVZ onderzocht dit niet en ging dit ook niet na. De bestreden beslissing kon zich dan ook niet beperken tot het stellen dat er geen geldig visum zou zijn zonder de ware toedracht volledig te onderzoeken of weer te geven. Het eenvoudigweg vermelden dat er geen geldig visum zou zijn klopt dan ook niet, zij heeft immers recht op gegarandeerd verblijf in Polen vanaf 23 september 2020. Verzoeker naar Rwanda terugsturen zou kosten met zich meebrengen voor de Belgische Staat alsook voor verzoeker zelf die nadien opnieuw een vliegtuigticket naar Polen zou moeten betalen vanaf Rwanda en wellicht opnieuw via de luchthaven in Zaventem naar Warschau zou moeten doorreizen. Dit terwijl uit het gegarandeerd verblijf middels het Pools visum in Polen zij zich reeds naar daar zou kunnen begeven en het uiteindelijk aan Polen toekomt of de toegang kan worden verleend op grond van het visum zonder dat dit voor enige partij overbodige kosten of last berokkend.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit alles niet deugdelijk onderzocht of is er minstens volledig voorbij aan gegaan. Met andere woorden, de overheid heeft de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid, zonder natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier van verzoeker en alle daarin vervat dienstige stukken. Ze heeft de bestreden beslissing getroffen zonder correcte feitenbevinding en zonder belangenafweging en heeft een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Er werd tevens geen rekening gehouden met de uitdrukkingscapaciteit en talenkennis van verzoeker en het feit dat de controle haar een traumatische gebeurtenis opleverde waarbij zij door nervositeit zich niet ter dege of volledig kon uitdrukken.

3. *Uit bovenstaande beschouwingen volgt dat indien België verzoeker teruggedrijft en de toegang tot het grondgebied ontzegt, zij artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, schendt.*"

2.2.3. Het wordt niet betwist dat verzoekster in het bezit is van een visum type D dat door de Poolse autoriteiten werd afgeleverd. Echter, dit visum is pas geldig vanaf 23 september 2020 tot 23 december 2020. Op het moment dat zij werd staande gehouden op de luchthaven, met name op 30 augustus 2020, was de termijn van geldigheid nog niet beginnen te lopen. Aldus kon de verwerende partij *prima facie* terecht besluiten dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Deze toelating om het Schengengebied binnen te komen en er te verblijven geldt immers enkel voor de termijn die erin wordt bepaald, en verzoekster toont niet aan dat er redenen zijn waarom zij zich niet moest houden aan de geldigheidsdata van haar visum.

In de mate dat verzoekster erop alludeert dat de grensambtenaren haar hadden moeten laten doorreizen naar Polen omdat het aan de Poolse autoriteiten toekomt om te beslissen of zij al dan niet toelating krijgt om in te reizen, moet erop worden gewezen dat uit artikel 7 van de Schengengrenscode blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of deze wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied, *in casu* of zij in het bezit is van een geldig visum. Dit blijkt ook uit artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Het weze herhaald dat het visum dat verzoekster heeft verkregen pas geldig wordt op 23 september 2020. Aangezien dit eenvoudig kan worden vastgesteld en niet door haar wordt betwist, lijkt op het eerste gezicht niet van de verwerende partij te kunnen worden verwacht dat zij alsnog contact zou hebben opgenomen met de Poolse autoriteiten om met kennis van zaken tot een beslissing te kunnen komen.

Verzoekster maakt *prima facie* geen kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of willekeurig handelen van het bestuur aannemelijk.

Voor zover zij nog wijst op de kosten die haar teruggedrijving met zich mee brengt terwijl zij binnen 13 dagen wel degelijk naar Polen mag reizen, is de Raad van oordeel dat dit argument niet wordt beoordeeld in het licht van de ernst van de aangevoerde middelen, aangezien het louter raakt aan het nadeel dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing veroorzaakt. Ten overvloede kan overigens worden gesteld dat dit nadeel louter aan haar eigen toedoen te wijten is.

2.2.4. Het enig middel is niet ernstig. Er is derhalve niet voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarde, en deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. WIJNANTS